

Hồi 532

Tâm chiến chi thuật

Khoái Ân và Lưu Mục Chi rời khỏi phủ Thái Thú, chỉ có hơn mười thân binh đi theo. Những vệ sĩ này dù không phải là các huynh đệ đến từ Đại Giang bang thì cũng là nhân mã vốn thuộc về Trấn Kinh hội. Ai nấy đều trung thành, lại thêm võ nghệ cao cường.

Ở khu vực này, bất cứ hành động quân sự nào, trước tiên là phải bí mật, vì nếu tin tức lộ ra, kế hoạch dự định sẽ không linh nghiệm. Lại là nơi mà bất cứ ai cũng có thể là tín đồ của Thiên Sư giáo, thì càng không thể sơ xuất chuyện bảo mật. Bởi vậy nên Lưu Mục Chi đề nghị, hai người đều thay đổi trang phục của Bắc Phủ binh bình thường, khiến người ta thoáng nhìn chỉ nghĩ là một toán tuần binh bình thường, không thể nào nhận ra hành động quyết định sự thắng thua giữa đôi bên đang dần dần triển khai.

Lúc này đêm khuya người vắng, trên đường chẳng thấy bóng người, chỉ có tiếng bước chân của các chiến binh.

Gió lạnh vi vu.

Khoái Ân thấy Lưu Mục Chi có vẻ đang trầm tư, kìm không được cất tiếng hỏi: "Có phải tiền sinh lo lắng cho hành động lần này không?".

Lưu Mục Chi mỉm cười nói: "Đối với Khoái tướng quân, ta có đầy đủ lòng tin. Chỉ xem sau khi Lưu soái ra đi, tướng quân lập tức đem ba ngàn quân kỵ điều động đến nơi bí mật, thì biết Khoái tướng quân đã nhìn thấy tình thế hôm nay. Ba ngàn tinh kỵ này thuộc loại tinh nhuệ, thế không thể đỡ, Thiên Sư quân vốn đã mệt nhọc, sĩ khí sụt giảm làm sao có thể chống trả nổi?".

Khoái Ân ngạc nhiên nói: "Vậy tiền sinh còn lo chuyện gì nữa?".

Lưu Mục Chi nói: "Điều ta lo là sau khi đánh bại Từ Đạo Phúc, làm thế nào thu thập được chiến trường đồ nát này. Nếu Tôn Ân không phải mất mạng bởi tay Yến Phi, ta càng lo nhiều chuyện hơn nữa".

Khoái Ân cười khở nói: "Về việc này chỉ nhờ vào tiền sinh, ta thật sự chẳng nghĩ ra cách nào".

Lưu Mục Chi hân hoan nói: “Ta khẳng định đây là một vấn đề khó khăn, cũng rất hiếm có. Từ sau khi Thiên Sư hưng khởi, nhà Tấn không thể nào nhìn rõ được trọng tâm của vấn đề, chỉ nghĩ Thiên Sư quân là đám loạn dân tộc tử mà trấn áp họ bằng võ lực, nhưng đối sách này là một sai lầm lớn”.

Y ngập ngừng rồi nói tiếp: “Tôn giáo không nói đến lý lẽ, chỉ nói đến lòng tin, dù cho lòng tin đối lập với sự thật, cũng chỉ có thể chọn lòng tin mà bỏ sự thật, khiến tín đồ trở thành những kẻ phục tùng mù quáng. Đương nhiên lòng tin có nông sâu khác nhau, nhưng về mặt cơ bản là như nhau, nếu không đã không phải là tín đồ. Ở tôn giáo như Thiên Sư giáo thì lãnh tụ có vai trò mấu chốt, chẳng hạn như Trúc Pháp Khánh đối với Di Lặc giáo, Tôn Ân đối với Thiên Sư giáo, mị lực thuyết nhân của lãnh tụ trực tiếp ảnh hưởng đến tín ngưỡng của tín đồ”.

Khoái Ân khổ não nói: “Ta thật sự không hiểu, cái chết của Trúc Pháp Khánh khiến Di Lặc giáo tan rã, nhưng bây giờ Tôn Ân rõ ràng đã chết, song tình hình khác hẳn, thật khiến cho người ta thắc mắc. Cái gì mà rẽ nước thành tiên, người ta đều biết đó là lời gạt người, thế mà vẫn có nhiều ngu phu ngu phụ tin tưởng”.

Lưu Mục Chi nói: “Lòng người rất kỳ lạ, Khoái tướng quân không hiểu họ, là bởi vì suy nghĩ của Khoái tướng quân khác họ, đó là sự bất đồng của lòng người. Không ai cho rằng niềm tin mà mình chọn lựa là sai lầm, nếu không đã không có niềm tin. Khi hiện thực và niềm tin của mình xung đột với nhau, đa số người đều chọn lựa không thay đổi lòng tin của mình mà tìm những cách làm ngơ vô cùng mâu thuẫn, chỉ tin tưởng một cách có chọn lựa. Nhưng sự thật thì hoài nghi vẫn ẩn chứa dưới đáy lòng, đó cũng là bản tính của con người. Chỉ cần Khoái tướng quân lợi dụng tốt điểm này, chẳng những có thể dễ dàng thắng trận mà còn có lợi cho ngày sau cai trị”.

Khoái Ân khiêm nhường hỏi: “Đây gọi là thuật tâm chiến, mong tiền sinh chỉ điểm”.

Lưu Mục Chi ung dung nói: “Bây giờ điều khiến cho tín đồ Thiên Sư giáo hoài nghi chính là rốt cuộc Tôn Ân đã thành tiên hay bị Yến Phi giết chết? Trên chiến trường không thể biện luận tràng giang đại hải, chỉ có thể kêu gào khẩu hiệu, nhưng điều đó có lợi chứ không hại. Nếu khi quân ta giao chiến với Thiên Sư quân, đồng thanh hét lên ‘Tôn Ân chết rồi’, đối phương ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, chắc chắn sẽ có hiệu quả”.

Lúc này họ mới vào thành đạo, quân giữ cửa lập tức mở cửa thành.

Khoái Ân khen hay: “Đề nghị của tiền sinh rất hữu dụng, nếu ta là Thiên Sư quân, nghe phải câu này, chắc chắn sẽ nhụt chí”.

Mọi người ra đến thành ngoại. Ở một đầu cầu treo ngoài thành hà, có một toán nhân mã đang chờ đợi, phía bên kia còn có hơn mười thớt ngựa đang chờ bọn Khoái Ân.

Lưu Mục Chi vuốt râu mỉm cười: "Ta đưa Khoái tướng quân đến nơi này, trên chiến trường chúng ta không những có thể hô vang khẩu hiệu 'Tôn Ân chết rồi', còn có thể viết những tấm bảng 'Tôn Ân chết rồi' rồi cắm ở các giao lộ. Chuyện này cứ giao cho ta phụ trách, Khoái tướng quân cứ yên tâm xuất chinh. Chúc Khoái tướng quân chiến thắng trở về".

Khoái Ân cung kính thi lễ với Lưu Mục Chi, rồi cùng bọn thủ hạ vượt qua cầu treo, phóng lên ngựa.

oOo

Thành Huỳnh Dương.

Cuối cùng tuyết đã ngừng rơi.

Sau khi tuyết ngừng rơi không đầy nửa canh giờ, Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi cùng Phong Nương lên xe ngựa, rời khỏi thành cung của Mộ Dung Thùy. Chiếc xe lăn bánh ra con đường lớn thông thẳng tới thành môn.

Cửa xe phủ rèm dày, có lẽ chỉ để chống lạnh, nhưng lại khiến Kỷ Thiên Thiên lại có cảm giác mờ mịt, chỉ nghe được tiếng vó ngựa từ xung quanh vọng tới, mà không biết ở nơi nào, cũng chẳng biết đi đâu.

Phong Nương nhắm mắt dưỡng thần, thần sắc lạnh lùng, hết như không để ý đến chuyện gì đang xảy ra, cũng chẳng quan tâm đến tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiểu Thi đã mệt mỏi, kéo mền nằm ngủ.

Nhưng Kỷ Thiên Thiên không buồn ngủ, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi lạ lẫm.

Nàng có cảm giác như lịch sử lặp lại, mà đây chính là nguyên nhân khiến tâm trạng nàng bất an. Cũng giống như lần đó đánh nhau với Mộ Dung Vĩnh, Mộ Dung Thùy dắt theo chủ tớ họ lúc chạy lúc ngừng, lúc nhanh lúc chậm, ngày nghỉ đêm đi, rồi đột nhiên xảy ra quyết chiến, đánh cho Mộ Dung Vĩnh, đấu thủ mạnh mẽ nhất trong Mộ Dung Tiên Ti tộc mãi mãi không trở mình. Nàng thật sợ tình huống đó sẽ xuất hiện ở liên quân Thác Bạt tộc và Hoang nhân.

Hiềm nỗi cả bản thân nàng cũng không biết tình hình bây giờ là như thế nào. Sau khi ra khỏi thành Huỳnh Dương hướng về phía đông hay phía tây cũng khó mà phân biệt thì làm thế nào truyền tin tức chính xác cho Yến Phi?

Trong tình huống lòng lo như lửa đốt, nàng không thể nào ngủ được, làm sao vào mộng tìm tình lang, để chàng phân ưu với mình.

oOo

Biên Hoang Tập.

Bến tàu tiểu Kiến Khang đèn đuốc sáng trưng. Ba mươi lăm chiếc thuyền chứa đầy lương thực, binh khí, cung tên đậu ở bến tàu, đang chuẩn bị khởi hành.

Đây có lẽ là đội thuyền cuối cùng vận chuyển vật tư lương thực đến Hồ Thành trước khi khai chiến, do bốn chiếc Song Đầu thuyền hộ tống, phụ trách việc này là Phí Nhị Phiết và Đinh Tuyền.

Hoang nhân ra sông đưa tiễn, điều đó cho thấy trong hành động cứu chủ tở Kỹ Thiên Thiên, Hoang nhân hoàn toàn đoàn kết nhất trí.

Tất cả thành viên hội nghị đều đi đưa tiễn, càng khiến tâm trạng Hoang nhân thêm phần chấn, không khí rộn ràng nhiệt liệt.

Thác Bạt Nghi kéo Đinh Tuyền sang một bên, lấy ra một ống trúc được niêm kín bằng sơn màu đỏ, nói: "Người phải đích thân đưa ống trúc này cho tộc chủ, nói cho ông ta biết tin tức của Yến Phi truyền về từ Kiến Khang, cần phải bảo quản cẩn thận, không được bỏ mất".

Đinh Tuyền cất ống trúc vào áo, ngạc nhiên nói: "Nghe ngữ khí của đương gia, tin tức trong ống trúc chắc có liên quan đến Mộ Dung Thùy, nhưng Yến gia làm sao có thể nghe được tin tức của miền Bắc tại Kiến Khang?".

Thác Bạt Nghi có vẻ như cũng chẳng biết gì, chỉ đành lấp liếm: "Chuyện này éo le ly kỳ, một lời khó nói hết, sau này có cơ hội ta sẽ nói cho người biết!".

Đinh Tuyền nhú mày nói: "Nếu tộc chủ truy vấn, tôi làm sao trả lời?".

Thác Bạt Nghi thần nhiên: "Tộc chủ sẽ không hỏi người nữa lời".

Đinh Tuyền thấy chung hửng.

Thác Bạt Nghi choàng vai y, trầm giọng nói: “Sau khi đến Bình Thành, người ở lại bên cạnh tộc chủ, làm người liên lạc giữa hai quân chúng ta, hãy dốc sức làm việc cho tộc chủ, tộc chủ chắc chắn sẽ trọng dụng người”.

Đinh Tuyên ngạc nhiên nói: “Lưu lại ở đó? Điều này...”.

Thác Bạt Nghi buông hai tay ra, vỗ vai y nói: “Biên Hoang Tập rốt cuộc không phải là nơi cho người ở lâu. Sau khi đánh bại Mộ Dung Thùy, cơ hội cho người phát triển là ở miền Bắc chứ không phải Biên Hoang Tập. Thư hàm trong ống trúc này, ta mượn danh Yến Phi tiến cử người cho tộc chủ. Trong thiên hạ chỉ có một người có đủ sức ảnh hưởng đối với tộc chủ và người đó chính là Yến Phi, có hiểu chưa? Ngàn vạn lần đừng bỏ qua cơ hội này”.

Đinh Tuyên hai mắt đỏ ửng, cảm động nói: “Đương gia!”.

Thác Bạt Nghi mỉm cười: “Không cần phải nói nhiều lời, ta và Biên Hoang Tập đều không có tiền đồ, vì người tiến cử người là Yến Phi, cho nên bất luận dù trong tình huống nào, tộc chủ cũng sẽ đối xử tốt với người. Người cứ xem tình hình của bản thân mà quyết định, nếu cảm thấy khó làm nên chuyện lớn, thì cứ lui ẩn chốn sơn lâm, cưới vợ sinh con, sống cuộc đời nhàn nhã”.

Đinh Tuyên nói: “Nhưng Yến gia...”.

Thác Bạt Nghi cắt lời y: “Yến Phi là người như thế nào, chúng ta đều hiểu nhất, ta sẽ nói riêng với y. Đi đi! Đi đường cẩn thận!”.

Lúc này hai bên bờ tiếng hoan hô vang dội, thì ra hai chiếc chiến Song Đầu hạm dò đường từ hạ du tiến lên. Phí Nhi Phiệt đứng trên đài chỉ huy, vẫy tay đáp lễ với các huynh đệ tử muội Hoang nhân đang đứng hai bên bờ hoan hô.

Thác Bạt Nghi thúc giục: “Lên thuyền đi!”.

Đinh Tuyên vỗ ngực, nói: “Tôi sẽ không phụ lòng đương gia”.

Nói xong liền lên thuyền.

Mộ Dung Chiến đến bên cạnh Thác Bạt Nghi, ngạc nhiên hỏi: “Đinh Tuyên trông có vẻ kỳ quặc, thuyền vận lần này có lẽ không có rủi ro gì. Với thực lực thủy sư hiện tại của Mộ Dung Thùy thì y chẳng làm gì được chúng ta”.

Thác Bạt Nghi choàng vai Mộ Dung Chiến, cười đáp: “Chúng ta đi uống rượu đi. Thế nào? Ta mời!”.

Mộ Dung Chiến phấn khởi nói: “Cung kính không bằng tuân lệnh, tìm thêm vài người cho vui, đúng không?”.

Trong tiếng cười, hai người tiến về hướng Dạ Oa Tử.

oOo

Lưu Dụ ngồi bên mép giường.

Sau một ngày bận rộn, cuối cùng gã có thể rảnh rỗi, cảm nhận mùi vị được ở một mình.

Trong căn phòng tối đen, gã sinh ra cảm giác nặng nề, đó là cảm giác khó hình dung.

Bây giờ gã đã trở thành đại thống lĩnh tự lập của Bắc Phủ binh, trên vai mang nặng trách nhiệm tiêu diệt đám loạn đảng do Hoàn Huyền đứng đầu, số phận của cả miền nam nằm trong tay gã, nhưng gã không cảm thấy mình khác gì so với lúc trước.

Gã vẫn là một Lưu Dụ như lúc trước, cũng có quá khứ, hiện tại và tương lai như người bình thường, có thất tình lục dục, hỉ nộ ai lạc, không thêm hay bớt đi phần nào.

Gã hiểu ra rằng bất luận dù ở vị trí nào, gã vẫn là chính mình. Trong đầu gã dâng lên vô số ý nghĩ, có cả đau đớn, cũng có hy vọng. Gã sợ khi nghĩ đến Vương Đạm Chân hoặc Giang Văn Thanh. Vương Đạm Chân khiến gã hối hận suốt đời, còn Giang Văn Thanh khiến gã cảm thấy vì chấp nhận Nhậm Thanh Thị mà có lỗi với nàng.

Sao cuộc đời cứ khiến người ta khó xử thế này?

Dù gã đang từng bước tiến về phía ngai vàng, nhưng sự việc đã xảy ra không thể nào thay đổi được, nỗi niềm tiếc nuối cứ đeo bám gã. Nếu có thể chọn lựa, gã sẽ chọn sau khi tiêu diệt Hoàn Huyền, sẽ rút lui khỏi vị trí đã khiến gã mệt mỏi cả người lẫn tinh thần này, trở về Biên Hoang, làm một Hoang nhân bình thường.

Khi rảnh rỗi sẽ cùng Yến Phi lên bình đài của Đệ Nhất lâu uống vài ngụm Tuyết Giản Hương, nghe Thiên Thiên gảy đàn ca hát. Khi buồn có thể đến Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh, nghe y kể chuyện, ôn lại những ngày tháng “nhất tiễn trầm Ẩn Long”. Hoặc đến Dạ Oa Tử dạo bước, thưởng thức những trò biểu diễn kỳ lạ của những người mãi nghệ tại Chung lâu. Đó mới là cuộc sống thú vị.

Nhưng gã hiểu rõ hơn bất cứ ai, gã không thể nào chọn lựa cách sống cho tương lai của mình. Đây là con đường của một vị đế vương, là con đường không thể quay đầu trở lại.

Lưu Dụ thăm thở dài, chẳng thèm cởi giày nằm vật ra giường.

Xong rồi!

Có thể nói những ngày tháng tranh bá miền Nam của gã vừa bắt đầu, những ngày tháng xông pha giang hồ đã hoàn toàn kết thúc. Gã đã mất tự do.

Những ngày tháng đó thật khiến cho người ta phải nhớ nhung! Lúc đó gã hoàn toàn không nắm bắt được tương lai, hy vọng hiện thực nhất lúc nào cũng có thể tan như bọt nước, tuyệt xú lại có thể phùng sinh. Mà chính cảm giác không thể nào nắm được số phận, chìm nổi bất định khiến gã cảm nhận được niềm vui và nỗi khổ của cuộc đời.

Bây giờ, mỗi bước hành động, gã đều phải suy nghĩ kỹ càng, làm thế nào đánh xuống con cò, đối thủ trước mắt là Hoàn Huyền, mà gã chỉ có thể đi theo lộ tuyến mình đã đặt ra. Có vẻ như gã đã trở thành tù binh trong ngục tù ý tưởng của chính mình.

Ý nghĩ này nối tiếp ý nghĩ kia khiến gã cảm thấy hoang mang. Không khí lạnh lẽo tràn vào phòng, nhưng gã cũng chẳng buồn đắp mền, tim cứ đập thình thình, và cũng có vẻ đập hơi khó khăn.

Nhưng gã cũng hiểu rõ, đến sáng mai tỉnh dậy, trước mặt gã sẽ là binh tướng của Bắc Phủ binh, gã chỉ có thể tỏ ra cho họ thấy rằng mình là một lãnh tụ anh minh thần võ, khiến họ cảm thấy dưới sự lãnh đạo của gã họ đang đi trên con đường thắng lợi.

Năm xưa, một đêm trước khi trận chiến Phì Thủy xảy ra, khi ngồi một mình, phải chăng Tạ Huyền cũng có ý nghĩ này.

Sau khi đánh bại Hoàn Huyền, sứ mệnh của gã vẫn chưa kết thúc, gã còn phải bắt phạt thống nhất thiên hạ, đó là kỳ vọng của Tạ Huyền đối với gã, cũng là kỳ vọng của tất cả những người ở miền nam đối với gã. Từ góc độ này, gã đã thật sự mất đi tự do, gã không còn thuộc về bản thân mình nữa.

Cảm giác mệt mỏi dâng lên trong lòng, Lưu Dụ chìm vào cơn mộng tưởng duy nhất có thể giúp gã quên đi hiện thực.

oOo

Khoái thuyền rời khỏi tiểu đảo, nương theo gió tiến về Ba Lãng. Phụ trách chèo thuyền là bốn huynh đệ Lương Hồ bang, họ hiểu rõ Động Đình hồ như lòng bàn tay, nên muốn lên vào thủy vực Ba Lãng là chuyện dễ dàng.

Trác Cuồng Sinh, Cao Ngạn, Diêu Mãnh, ngồi giữa khoái thuyền, tâm trạng bất giác căng thẳng.

Diêu Mãnh thở phào nói: “Con bà nó, nếu đụng phải thuyền địch, rồi cuộc chúng ta lập tức nhảy xuống nước hay là liều với đối phương một trận?”.

Trác Cuồng Sinh hừ giọng: “Bây giờ là lúc nào rồi? Đối phương đốt đèn đuốc, chỉ cần nhìn thấy từ xa, chúng ta liền né tránh. Con mẹ nó! Ngươi tưởng chúng ta đi đánh thành sao? Bây giờ chúng ta đang tiến hành hành động ám sát, chỉ cần giết Chu Thiệu hay Mã Quân cũng đủ khiến quân địch rối loạn, biết rằng chúng ta không phải dễ xơi”.

Diêu Mãnh lại hoài nghi nói: “Tin tức của Cao tiểu tử không phải lần nào cũng chính xác, nếu đêm mai Mã Quân không đến Tiên Nguyên lâu nổi danh nhất Ba Lăng, chúng ta phải chờ bao lâu?”.

Cao Ngạn mắng: “Có bao giờ tin tức của ta sai lầm chưa? Đồ nhát gan! Bản thân ngươi sợ hãi nói vậy, lại còn trách ta. Toàn nhờ ta nhìn thấy Mã Quân là tên háo sắc, cho nên đã sắp đặt tai mắt tại các thanh lâu ở Ba Lăng, mới biết Mã Quân sai người đến Tiên Nguyên lâu đặt phòng, lại còn chỉ định phải là tiểu Hoa Hoa nổi danh nhất hầu rượu. Con bà ngươi, không khen ta khôn ngoan lại còn nghi ngờ tin tức của ta”.

Trác Cuồng Sinh bực bội nói: “Đừng cãi nhau nữa!”.

Lại cười nói: “Thật ra vấn đề là ở chỗ ba chúng ta chưa bao giờ làm thích khách, nếu có Yến Phi, thì chúng ta đâu cần lo lắng”.

Diêu Mãnh hỏi: “Tiểu Phi thật khiến cho người ta phải nhớ nhung”.

Cao Ngạn cười nói: “Đây gọi là đất Thục không đại tướng, Liễu Hóa làm tiền phong. Con bà nó! Còn có cách nào nữa, trước mắt luận về võ công, ba người chúng ta giỏi nhất, chúng ta chỉ đành nhận nhiệm vụ này mà thôi”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Nếu luận về võ công, tiểu Bạch Nhận cao minh hơn ngươi nhiều. Ta thật không hiểu tại sao ngươi không để tiểu Bạch Nhận đi cùng”.

Cao Ngạn cười khố nói: “Bởi vì nàng chưa bao giờ giết người, ta cũng không muốn tay ngọc của nàng nhuộm máu, chỉ đành nén đau tạm xa cách nàng”.

Diêu Mãnh giật mình: “Không xong! Phía trước có ánh đèn!”.

Một huynh đệ Lương Hồ bang nói: “Bấm cáo Diêu gia, đó là đèn lửa của Ba Lăng”.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn đều không nhận được, cười hô hố.

Điều Mãnh ho khan chữa thẹn, cố nói cứng: “Đây gọi là cảnh giác, có gì đáng cười, cần thận mới đúng!”.

Cao Ngạn cố nhin cười nói: “Đó là mình tự dọa mình, ta thật hối hận đã dắt người theo!”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Đừng cười Tiểu Mãnh nữa! Hành động ám sát đêm mai phải nhanh, mạnh, chuẩn, một đòn không trúng, lập tức rút lui, đừng phá hoại uy danh của Hoang nhân chúng ta, nếu không sẽ để lại vết nhơ trong Thiên Thư của ta”.

Cao Ngạn hít sâu một hơi, nói: “Ta sẽ đứng một bên phát cờ reo hò cho hai vị đại ca, đến lúc đó xin thứ ta không giúp được, bởi vì ta chưa từng giết người. Hà!”.

Trác Cuồng Sinh và Điều Mãnh nghe thế đưa mắt nhìn nhau, chẳng trả lời được.

- o O o -